

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 15, OKTOBER 2024

Zgodba o molitvi

Oče je skupaj s petletnim sinom preživel večer. Igrala sta se in pogovarjala, dokler ni napočil čas za spanje. Oče je pomagal otroku obleči pižamo in ga pospremil v sobo. Tam je deček dejal: »Očka, še zmoliti moram.« Otrok je pokleknil k postelji, sklenil roke in

molil: »Gospod, odpravljam se spat in prosim te, varuj mojo dušo. Če bom umrl, preden bi se zbudil, te prosim, sprejmi mojo dušo.« To je bila njegova vsakodnevna molitev, tisti večer pa je še dodal: »Gospod, naredi iz mene velikega in dobrega človeka, kakršen je moj oče. Amen.« Takoj nato je smuknil v posteljo in kmalu zaspal. Potem pa je oče pokleknil k sinovi postelji in molil: »Gospod, sinove besede so se dotaknile mojega srca, po njih si se me ti dotaknil. Prosim, naredi me res za velikega, dobrega človeka, takega, kakršen misli moj sin, da sem.«

V mesecu oktobru, ki je posvečen rožnemu vencu, se spominjamo poziva fatimske Marije, naj vsak dan molimo rožni venec. Devica Marija je ob vsakem prikazanju naročila kakor že 13. maja 1917: »Molite vsak dan rožni venec, da boste izprosili svetu mir in konec vojne.«

Pri zadnjem prikazanju 13. oktobra 1917 je Marija dejala: »Sem Gospa rožnega venca. Še naprej vsak dan molite rožni venec.«

Marija je pomen molitve rožnega venca poudarila tudi s tem, da je med

prikazovanji imela v rokah rožni venec. Otroci so rožni venec vsak dan molili, čeprav ga v njihovih domačih družinah prej niso redno skupaj molili. Pastirčki so ga molili tudi pred začetkom prikazovanj in med prikazovanji. Ko sta Lucija in Jacinta po prvem Marijinem prikazanju povedali Frančišku, da bo prišel v nebesa, a da bo prej po Marijini želji moral zmoliti še veliko rožnih vencev, je zelo zadovoljen vzkliknil: »O, Gospa moja! Rožnih vencev bom zmolil, kolikor boš hotela!«

Naj nam oktobrska pobožnost pomaga, da bi odprli svoja srca na prošnjo Božje Matere.

Amicus Dei

• SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Sveti Bruno: Ustanovitelj kartuzijanov

Goduje: 6. oktobra

Sv. Bruno je ustanovitelj najstrožjega reda v katoliški cerkvi, to je kartuzijanskega reda.

Danes je v svetu samo 22 kartuzij, od tega pet ženskih, skupaj približno s 380 redovniki in redovnicami. Ena izmed njih je na naših tleh.

Sv. Bruno se je rodil okoli leta 1030 v Kölnu v plemiški družini. Po študiju in mašniškem posvečenju je bil več kot dvajset let voditelj stolniške šole v Reimsu. Poučeval je teologijo, filozofijo ter latinski in grški jezik. Ponujeno škofovsko čast je zavrnil.

Ker mu ni bilo všeč posvetno življenje, v katerem so vladali razkošje, korupcija, pohlep, je vstopil k benediktincem, a jih je zapustil, ker se mu je zdelo življenje v njem preveč lagodno, premalo strogo.

Leta 1084 se je sv. Bruno po vrsti hudih razočaranj umaknil v Grenoble (Francija), kjer je medtem postal škof njegov nekdanji učenec Hugo. Ta mu je v samotni, neprehodni dolini podaril košček zemlje z imenom Chartreuse, kjer je sv. Bruno s svojimi somišljeniki ustanovil naselbino samotarjev, v kateri je združil samotarski in skupni način življenja. Vsak menih je imel svojo celico, trikrat na dan so se zbrali v cerkvi pri korni molitvi. Živeli so v popolnem molku. V svojih celicah so preživeli dneve v molitvi, študiju in ročnem delu; mesa niso uživali. S tem je sv. Bruno benediktinsko pravilo zelo poostril in položil temelje najstrožjemu redu v katoliški cerkvi: kartuzijanskemu redu. Tu je nastala Velika kartuzija, ki je še danes matični samostan reda.

Leta 1090 ga je papež Urban II., ki je bil tudi njegov nekdanji učenec, povabil v Rim za svetovalca, a sv. Bruno na papeškem dvoru ni ostal dolgo, saj se v tej vlogi ni počutil dobro. Papež je spoznal, da mu bo Bruno več pomagal z molitvijo v samoti kot kardinal na papeškem dvoru, zato je pristal, da se je leta 1092 umaknil v samoto La Torre v Kalabriji (Italija), kjer je ustanovil nov kartuzijanski samostan San Stefano del Bosco, kjer je preživel zadnja leta svojega življenja. V njem je bil opat, poleg molitve in dela pa je pisal tudi knjige. Umrl je 6. oktobra leta 1101.

Umetniki sv. Bruna upodabljajo kot kartuzijana v belem habitu s kapuco. Pogosto drži kazalec na ustnicah. Upodabljajo ga še z lobanjo, knjigo, križem, mitro ali sedmimi zvezdami.

Je zavetnik kartuzijanov, priprošnjik proti obsedenosti in kugi.

V Sloveniji so delovale štiri kartuzije, in sicer Žiče (1160), Jurklošter (1173), Bistra (1255) in edina še danes delujoča kartuzija v Pleterjah (1407).

Vir: Svetovni splet

Pripravila Marica

TRI ŽENSKE

Živele so tri ženske.

Prva je živela na kmetih. Navajena je bila garaškega dela. Poročila se je in rodila sedem otrok. Vas in vsi v širši okolici so jo spoštovali, saj je bila vedno pripravljena pomagati vsakemu, ki je bil pomoči potreben. Imela je izredni čut za sočloveka. Vsak, ki je potreboval besedo tolažbe in pogumno roko, se je zatekel k njej, ne glede na čas. Še tako skromne obroke je delila z vsakim, ki se je zatekel v njeno hišo, saj je vedno pravila, da ena žlica več pri skupni skledi ne pomeni veliko.

Druga je živela v ljubeči družini kot prvi otrok, rodilo se jih je še osem. Zelo so se razumeli in živela je deset brezskrbnih otroških let. Njeno srečno otroštvo je prekinila mamina smrt. Kar naenkrat se je znašla v vlogi velike sestre – matere in tako je morala skrbeti za očeta in veliko družino. Hitro se je opogumila in celo življenje delala in se žrtvovala za svoje mlajše brate in sestre. Ni se poročila, saj skoraj ni imela časa, vedno je bila zaposlena z reševanjem problemov svojih bližnjih. Žrtvovala se je za vse in za vsakogar posebej. Vedno je prva zvedela za vse probleme svojih nečakov, saj so vsi prišli k njej po pomoč. Rekli so ji »babi«.

Tretja je bila bogata gospa. Bila je poročena, imela je dva otroke, a tudi dekle in perico. Enkrat letno je pripravila akcijo, ko je svoja nepotrebna

stara oblačila ponujala potrebnim ljudem. Celo leto se je potem hvalila, kakšna dobrotnica je. Ko se je kdo upal prositi za pomoč, ga je zavrnila, rekoč, da nima namena obubožati zaradi tujih ljudi.

Vse tri so prišle k sv. Petru. Ta jih je lepo sprejel in popeljal po nebesih, da bo vsaki pokazal, kje bo živela v večnosti.

Ob glavni cesti je stala lepa, velika hiša z urejeno okolico. Sveti Peter je rekel prvi ženi: »To je tvoje bivališče.« Presrečna je vstopila. Malo naprej so zagledali prav tako lepo hišo, s polkni in rožicami. Sv. Peter je rekel drugi ženi: »Vstopi, to je tvoje.«

Tretja žena je veselo pričakovala svoje bivališče, saj je pričakovala še večjo hišo. Mislila si je: »Če sta onidve živeli čisto navadno življenje in dobili tako lepo hišo, bom jaz, ki sem bila gospa in dajala drugim ljudem, verjetno dobila grad.

Sveti Peter je nadaljeval pot. Na koncu ceste, čisto ob robu, je stala mala, delno lesena hišica. Tako skromne tretja žena še ni videla. Rekla je sv. Petru: »Greva v naslednjo ulico, da mi pokažeš mojo hišo.« »Nikamor ne greva,« je odgovoril sv. Peter. Začudeno je strmela: »Kaj? Zakaj?« Sv. Peter je rekel: »Veš, s tistim, kar si gor poslala, nismo mogli nič boljšega narediti.«

Anamarija M.

V BOŽJI BLIŽINI

Kje je moj kotiček, kjer odpadejo vse maske,
kjer sem resnično lahko le igriv otrok, ki se smeje?

Kjer lahko vem, da me objema moj angel,
kjer odpadejo vse dolžnosti,

kjer se nikoli ne sliši: »Moram in moraš!«,
ampak vedno svoboden: »Želim si!«

In ko pride dovoljenje prav iz srca,
so moji koraki lahkotni,
duša počiva v naročju obilja,
miru, razigranosti ...

Kraj, kjer me nihče ne ocenjuje
in sem dovolj taka, kot sem.

V Božjem naročju.

Tadeja Gnezda

O SAMOSTANIH ...

Predstavitev najpomembnejših samostanov, ki so delovali ali pa še delujejo na ozemlju današnje Slovenije.

Kartuzija Bistra

Na jugozahodnem robu prostranega Ljubljanskega barja (in nič več v kaki ozki, mirni dolini), je bila le nekaj deset let za Jurkloštrom ustanovljena tretja kartuzija pri nas. Vse do 15. st. je nosila nenavadno ime *Vesela dolina*, ko se pojavi ime BISTRA po reki s petimi izviri v bližini (pritok Ljubljanice).

Samostanu so dodeljevali posestva po celi Kranjski tako posvetni vladarji kot papeži, ti tudi razne privilegije. Priznana mu je bila npr. celo pravica do nižjega sodstva nad samostanskimi podložniki. Tako mu je bilo zagotovljeno nemoteno delovanje, zlasti knjižnice, kjer so ustvarjali številne prepise in nova izvirna dela. Svoj višek je kartuzija dosegla v prvi pol. 14. st., ko se je že začelo počasno propadanje, saj sta jo prizadela dva večja požara, potem še močan potres, a so jo po vsaki katastrofi uspeli vsaj delno obnoviti. Zadnji udarec je bila cesarjeva razpustitev samostanov: redovniki so dobili odpravnino ali pokojnino, veliko posestvo so razprodali in delno predali Cerkvi.

Bistra doživi svojo prvo »preobrazbo«, ko del premoženja na dražbi kupi tovarnar Franc Gale, ki samostanskemu poslopju s prenovo da videz graščine, a žal tudi odstrani še zadnje pomembne sestavine kartuzije. Ime Bistra zamenja ime *Galetov grad* vse do konca 2. sv. vojne, ko nacionalizacija povzroči drugo »preobrazbo« nekdanje kartuzije.

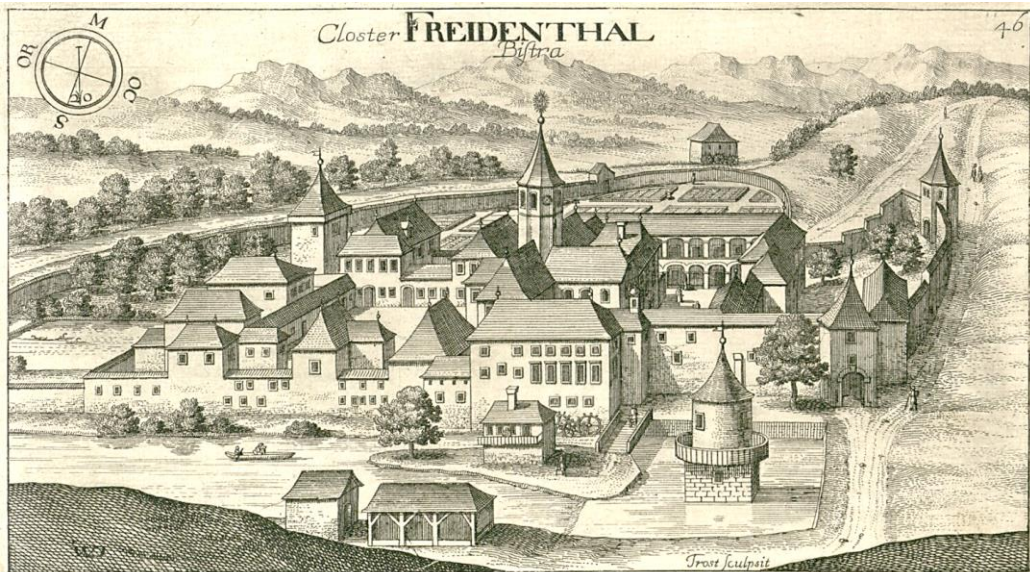
Že čez 6 let tu zaživi »Tehnični muzej Slovenije«. Za njegovo ustanovitev

so bili dani vsi pogoji, saj so se kljub dvema svetovnim vojnama in menjavi lastnikov ohranili vsi gospodarski objekti nekdanje kartuzije, zlasti tisti, kjer so večji bratje – laiki izkoriščali moč tekoče vode, ki jo je bilo v izobilju – kovačije, mlini, žage ...

Tako je danes nekdanja kartuzija Bistra kulturni

spomenik državnega pomena s številnimi muzejskimi zbirkami, saj so bili menihi poleg umskega dela tudi tkalci, čevljarji, usnarji, tesarji ... Muzej opravlja pomembno nalogo: evidentiranje, zbiranje, urejanje, hranjenje in zaščita tehnične dediščine, povezane z razvojem obrti in industrije na slovenskih tleh.

Najstarejšo oz. prvo podobo imamo iz 17. st. Vidimo, da precej bogato notranjost kompleksa, s samostansko cerkvijo v sredini in samostanom (glej stavbo z arkadami desno od cerkve) varuje obzidje z obrambnimi

stolpi. Naj že kar tu omenim zanimivost Bistre: cesta Vrhnika–Borovnica je bila v le nekaj 10 metrih speljana čez samostansko ozemlje, a so jo omejili z dvema stolpoma. Služila sta sicer tako varovanju kot obrambi, iznajdljivi menihi pa so potnikom za prehod in prevoz tovora zaračunavali ustrezno cestnino. To naj bi bil edini znani primer pri nas (slika danes).

Bistra je delovala kot samostan kar 520 let, tako je v svoji podobi izhajala iz gotike in se nam

danes kaže tako v renesančni kot baročni arhitekturi. Najstarejši ohranjeni del je mali gotski križni hodnik, o samostanski cerkvi ni sledu, saj so jo podrli, a so jo nadomestili z dvonadstropno kapelo sv. Jožefa v baročnem traktu.

Kratek obisk kartuzije končajmo z današnjim pogledom na lepo, spomeniško obnovljeno samostansko poslopje z dvojnimi arkadami, ki smo ga že videli tudi na zgornji, najstarejši podobi. V nadaljevanju se bomo poslovili od kartuzijanov, a bomo še naprej spoznavali tudi samostane drugih meniških redov pri nas.

... se nadaljuje ...

Zapisala Lela J. Podgornik

VELIKA ŽLICA

Rad bi že segel do zgornje police,
rad bi pogledal sosedu čez plot,
rad bi že vrgel kamen čez reko,
rad bi že brcnil iz sredine na gol,
rad bi že jedel z žlico veliko,
še posebej seveda
sladoled in sladico.

Feri Lainšček

To pesem je povedal Dominik svoji babici, ko ga je vprašala, če zna kakšno pesmico za naš časopis.

Bogataš

Pred smrtjo je največji bogataš v državo poklical k sebi svojega glavnega pomočnika in izrazil zadnje tri želje.

1. Zapovedal je, da naj njegovo krsto nosijo najboljši zdravilci in zdravniki, ki so bili v tistem času.
2. Njegova druga želja je bila, da naj po poti, po kateri ga bodo nosili, stresejo vse zlate kovance in drage kamne, ki jih je imel.
3. Njegova tretja želja je bila, da naj njegove roke visijo iz krste, da bodo vidne vsem.

Ko je vse to slišal njegov pomočnik, je bil zelo zmeden nad to zahtevo in vprašal je za razlog čudnih želja.

Bogataš je vse to pojasnil zelo na kratko:

Naj najboljši zdravniki in zdravilci nosijo moje telo in naj vsi vidijo, da so tudi najboljši zdravniki in zdravilci pred smrtjo nemočni.

Razpršite zlato in kamne, ki sem jih dobil, naj vsi vidijo, da bogastvo, ki ga dobimo v tem življenju, ostane na tem svetu.

Naj vsi vidijo moje roke, kako visijo iz krste, in naj razumejo, da celo največji bogataš sveta to življenje zapušča praznih rok.

A. M.

SPOMINSKE DROBTINICE

Izlet v Ljubljano

Na prelep sončen dan smo se odpravili na potep v Ljubljano. Šli smo v Cankarjev dom. To je veliko poslopje, v katerem si je mogoče ogledati vse mogoče stvari. Med sprehodom sem videl nekdanjega predsednika

Kučana, ko je ravno srkal kavico, pri stojnicah sem srečal Karla Erjavca s kolegi. Najbolj mi je bilo všeč, ko nas je neka gospa lepo pozdravila in nas posedla na moderne stole, pravzaprav ležalnike. Pristopila je k meni in vprašala, od kod sem doma. Ko sem ji odgovoril, je rekla, da te kraje dobro pozna, saj je prekolesarila vse te vasi do Vrha Svetih Treh Kraljev. Od tod je ob lepem vremenu mogoče videti na vse strani; Lavrovec, lep pogled na naš najvišji vrh Triglav, ki blesti ob sončnem vzhodu v škrlatni obleki. S pogledom navzdol vidimo Račevo – Žiri, malo levo Zavratac, Medvedje Brdo, pogledamo v dolino na Hlevni Vrh, malo višje je Praprotno Brdo, moj rojstni kraj; na hribčku cerkva Sv. Nikolaja, v ozadju pogled na Rovte, za Rovtami vidimo Logatec, malo bolj levo pa Ulovko, smučišče. Kdor se ima možnost popeljati na Svete Tri Kralje na nadmorski višini 884 metrov, mu ne bo nikdar žal.

Po ogledu Doma smo šli na kavico in počakali na prevoz. Dospeli smo v Logatec, nakar sem se zahvalil voznici za previdno vožnjo. V jedilnici nas je že čakalo kosilo.

Priporočam več takih zanimivih izletov.

Anton Treven

POZDRAV IZ RUMENE SOBE

Dragi bralci, pozdrav vam pošiljamo iz Miklavževega vrtca, iz skupine Rumena soba. Trenutno je v skupino vključenih pet enoletnikov, ki so se v septembru uvedli v vrtčevsko rutino. Otroci so vedoželjni. Najraje se igrajo s tihimi kockami, vodo, se vzpenjajo na veliko blazino, sestopajo z nje ali se gibajo v ritmu pesmi Ču ču va.

Uvajanje je stresno obdobje, za ene bolj, za druge manj. Kot vzgojiteljica se trudim, da je prehod čim bolj prijeten in da otroci vrtec sprejmejo kot prostor, kjer se počutijo varne, sprejete. Le tako se lahko dalje razvijajo, napredujejo ... Tako v našem vrtcu kot v drugih vrtcih otrokom ponudimo dejavnosti z vseh področij kurikulumuma (matematika, narava, družba, jezik, umetnost, gibanje ...). V našem vrtcu pa otrokom med drugim ponudimo v vseh starostnih skupinah obogatitveno dejavnost – dragocene trenutke z oskrbovanci Doma. V septembru smo to možnost

že izkoristili, in sicer smo se družili med sprehodom. Lepo torkovo vreme in prijetno druženje nam je zelo prijalo. Medgeneracijsko sodelovanje gojimo v dobrobit oskrbovancem – kvalitetno preživljanje dopoldnevo – in otrokom – navezovanje socialnih stikov in sprejemanje drugačnosti, nadgrajevati iz leta v leto. Veselimo se novih srečanj.

Mojca D.

JESEN

Jesen je tu. Po vrtu v travi
podlesek cvete nevesel,
na jug zleteli so žerjavi,
hladen je čas se nam začel.

Jesen rumena, dobra žena!
Otroci se je vesele:
rdeča, bela in rumena
na drevju jabolka zore.

Ana Strgar se spominja pesmi o jeseni. To je prva in zadnja kitica pesmi Josipa Stritarja. Druga in tretja kitica pa opeva ta letni čas še tako:

Slovo že lastovke so vzele,
v grmovju črni kos molči;
sinice so prišle vesele
od mrzle severne strani.

Po njivah se živina pase,
več žitne bilke ni nikjer;
plevel zdaj po strnišču rase,
pastirci kurijo zvečer.

JESENSKA CVETLICA

Listje na drevesih, obarvano v rdeče-rumeno barvo, je molče izrekalo dobrodošlico jeseni. Tej, ki je v vsej svoji lepoti pogrnila svoj prtljag in nudila bogastvo v vseh pogledih. Skozi veje dreves so se sramežljivo, pa vendar vztrajno prebijali sončni žarki na mehko pokrivalo, ki je prekrivalo tla. Med odpadlim listjem je rastla jesenska cvetlica. Bila je zelo majhna in nežna, pa vendar veličastna v svoji lepoti. Rastla je ob poti, kjer se je pogosto sprehajalo veliko sprehajalcev. Tudi srnjad je imela v njeni bližini svojo stezo, ki se je križala s potko sprehajalcev.

Cvetlica je svoje nežne lističe grela na jesenskem soncu ter skozi njih vpijala toploto in dobivala energijo za svoj obstoj. Mimo nje so hodili sprehajalci, pa je niso opazili zaradi hitenja v iskanje »novih dogodivščin«. Tudi čreda košut je pogosto imela svoje pohode mimo nje. V diru so se noge močno pogrezale v mehka gozdna tla, pa vendar, glej, rožica je vedno ostala nepoškodovana. Cvetela je, ne ozirajoč se na grozečo nevarnost, da bi bila s parkljem pomečkana.

Na tej poti se je sprehajal občudovalec narave. Hodil je ritmično in zelo umirjeno. Bil je oborožen z velikim fotoaparatom, ki je spominjal na manjši top. S svojim budnim očesom je opazil cvetlico. Približal se ji je, ob njej pokleknil, kot bi se v globokem spoštovanju poklonil naravi in s tem njenemu Stvarniku. Z rame je snel fotoaparater ter nastavil objektiv proti njej. Dolgo je iskal položaj, da bo zadovoljen s posnetkom ter da bo obdržal njeno lepoto, ujeta v napravo za dolgotrajen spomin.

Dnevi so minevali, jesen se je umikala svoji naslednici. Zapihal je severni veter. Lističi cvetlice so zatrepotali v mrazu. Oveneli so in padli na tla ter se združili z njimi. Pred tem pa je ves svoj sok cvetlica potegnila v koreninice, čakajoč na pomlad in razcvet.

Zagorka

Prostovoljke na izobraževanju

Ko se človek bliža tretjemu obdobju življenja, spozna, da ni več tako kot je bilo v mladosti. Pojavijo se težave z vidom, hoja se upočasni, tudi sluh ni tak kot nekoč.

Prav v zvezi s sluhom smo se prostovoljke pred kratkim udeležile seminarja, ki je bil v Snoviku nad Kamnikom: »Komunikacija z gluhihimi in naglušnimi.« Gospa, ki nam je predavala, je oglušela pri triindvajsetih letih. Kljub temu je še naprej študirala, danes je diplomirana delovna terapevtka.

Danes je čedalje več hrupa v prometu, delovni stroji, zlasti pa mladi vse preveč navijajo glasbo. Premalo ali nič se ne zavedajo posledic – okvare sluha. Predstavila nam je slušne pripomočke – aparate in veliko svetovala v zvezi z njimi. Danes je tudi za izobraževanje oz. šolanje gluhih veliko bolje poskrbljeno, kot je bilo nekoč.

Po dobrem kosilu smo imeli še eno predavanje na temo motivacije. Danes ljudje samo hitimo in zahtevamo od naših mladih, da morajo biti vedno

prvi, najboljši pri učenju in zlasti pri športu oz. športnih tekmovanjih.

Vsi smo preveč obremenjeni ali zasvojeni, kdo bo boljši.

Polne prijetnih vtisov smo se vrnile domov.

V imenu skupine se lepo zahvaljujem vsem, ki so nam omogočili obisk seminarja.

I. K.

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Terezija Pivk

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

AKTIVNOSTI

V PREŠERNEM VZDUŠJU, POGOVORIH,
DRUŽENJU ...

S SVOJCI, PRIJATELJI, OTROKI,
PROSTOVOLJCI, ZAPOSLENIMI ...

VAJE ZA SPOMIN
ponedeljek 7:30 LAZAR
9:45 v MARIJI
četrtek 7:30 MARTA

od ponedeljka do petka
ob 9:00
TELOVADBA v JD

torek 9:30
SPREHODI Z OTROKI
KINO enkrat mesečno
3. torek 13:30
PRAZNOVANJE ROJ. DNI

sreda 9:30
STANOVALCI BEREJO
PRAVLJICE V VRTCU
10:00 KNJIŽNI KLUB
2. sreda CKZ iz ZD

četrtek 9:00
USTVARJALNE
DELAVNICE
11:00
ŽOGA BEND

petek 10:30
SVETA MAŠA
v kapeli Doma

RAZVEDRILO

Napišite čim več besed, ki se začnejo na črki:

ZR: zrklo, _____

Napišite besede, ki imajo 5 črk, druga naj bo **R**:

KRAČA, _____

Iz črk **VIKTORIJA** sestavite nove besede:

Npr.: kit, raj, _____

Poiščite sopomenke (besede z enakim pomenom):

pomlad = vigred

čarovnica = _____

lekarna = _____

očala = _____

astma = _____

učilnica = _____

luna = _____

reven = _____

SMEJALNICA

- Stara ženica je gnala osla na pašo. V rokah je imela rožni venec in med hojo tiho molila. Srečal jo je mlad moški, ki se je hotel ponorčevati iz nje. Počakal je malo, da je osel zarigal, in rekel: »Vidite, gospa, kako osel odgovarja na vaše molitve.« Ona pa: »Ne, ne, gospod. Moj osel je ateist in ne zna moliti. Zariga samo takrat, ko sreča kolega.«
- Pogovor v gostilni: »Če samo pomislim, da se moja žena že čez 14 dni vrne s počitnic ...« »A je že dolgo tam?« »Ne, šele jutri odhaja.«
- Muhi enodnevnici sedita v baru in ena reče drugi: »Danes plačaj ti, jaz bom pa jutri!«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.